

τῆς ἐν Παρίσις ὀθωμανικῆς πρεσβείας, βραδύτερον δὲ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ διβανίου (συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας ἐν Τουρκίᾳ). Τὴν θέσιν ταύτην διετήρησε μέχρι τοῦ 1872.

Ἐκτοτε καθεῖξε διαφόρους σημαντικὰς θέσεις ἐν Τουρκίᾳ· ὑπῆρξε διαδοχικῶς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, πρόεδρος τοῦ ἐκτελεστικοῦ δικαστηρίου καὶ πρόεδρος τοῦ πολιτικοῦ τμήματος τοῦ ἀκυρωτικοῦ.

Ἐν ἔτει δὲ 1874 ἐγένετο ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης.

Ο ΤΕΥΦΙΚ ΠΑΣΑΣ

Ἡ ἀνακρίσις τοῦ Τευφικ πασᾶ ὡς Κεδίβου τῆς Αἰγύπτου, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον, ἐγένετο τὴν 2/14 τοῦ ἀπελθόντος Αὐγούστου δι' ἐπισήμου τελετῆς ἣν περιγράφει ὁ ἐν Κάϊρω ἀνταποκριτὴς τοῦ ἀγγλικοῦ «Χρόνου» ὡς ἑξῆς :

Τὸ Κάϊρον ἐξύπνησεν ἐνώρως τὴν πρωτὴν τῆς 14 Αὐγούστου, καὶ αἱ ὁδοί, δι' ὧν τὸ ἐπὶ μακρὸν ἀνιμενόμενον φερμάνιον ἔμελλε νὰ διέλθῃ, ἦσαν πλήρεις ἐκ τοῦ ἀπαθoῦς πῶς, ἀλλ' ἀγαθοῦ πλήθους τὸ ὅποιον

Ὁ ΑΔΡΙΦΗ πασᾶς Πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος διορίσθη πρεσβευτὴς τῆς Πύλης ἐν Βιέννῃ. Ὅτε δὲ ὁ Σουλτάνος ἐν ἔτει 1876 ἐγκάθιδρυσεν τὸ Σύνταγμα, ὁ Ἀδριφῆ πασᾶς διορίσθη πρόεδρος τῆς γερουσίας.

Τὴν 5 Νοεμβρίου 1877 ἐγένετο πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας ἐν Παρίσις, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Χαλίλ Σερίφ πασᾶ.

πάντοτε συνάζεται ὅταν πρόκηται περὶ Αἰγυπτιακοῦ τινος θεάματος. Τὸ περιεργότερον ἴσως χαρακτηριστικὸν ἀνατολικοῦ πλήθους εἶναι ἡ ἄκρα αὐτοῦ ἀδιαφορία εἰς οἵανδήποτε ἐξήγησιν τῶν αἰτιῶν τὰ ὅποια τὸ ἔφερον ἐκτὸς τῶν οἰκίῳ των. Ὀλίγοι ἐλάλουν περὶ τοῦ «Ἐφενδῖνα Γκεδιδ» (νέου ἀντιβασιλέως) καὶ περὶ μεγάλου τινος προσώπου ἐλθόντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν 10 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων θεατῶν ἔδιδον ἓνα ὅβολον ἂν

εἰς τὸν Ἰσμαήλ ἢ τὸν Τευφίκ, ἢ τὸν Φινὰδ ἢ τὸν Χαλίμ ἐπρόκειτο νὰ ἀποδοθῇ τιμὴ. Διεδόθη ὅτι θὰ ἐλάμβανε χώραν μία ἐπίδειξις—τὸ ὅποιον ἐσήμαινε ἀριθμὸν τινα στρατιωτῶν, μουσικῆς, ἀνθρώπων ἐν στολῇ καὶ πυροβολισμούς. Ταῦτα ἦσαν ἄξια θάλας καὶ ἀκοῆς. Ἐπομένως ἐξῆλθον νὰ ἀπολαύσωσι τοῦ θεάματος.

Εἶχον μάθει τὴν προηγουμένην ἡμέραν ὅτι ἦτο δύσκολον νὰ προσπελάσῃ τις τὸν τελετάρχην. Ὁ Ζέκης πατᾶς, κατὰ γενικὸν κανόνα λίαν προσηνὴς τελετάρ-

σεως δι' οὗ νὰ συστηθῇ ὅπως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἐφάνη εὐμενέστερος, καὶ χάρις αὐτῷ, ἔλαβον τὴν ἀναγκαίαν ἀδειαν.

Τὴν 8ην ὥραν οἱ ἐκλεκτοὶ 500 ἀνῆλθον τὸν λόφον ἐφ' οὗ κεῖται ἡ ἀκρόπολις, καὶ ἀμέσως εἰσῆχθησαν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν τὴν ἰδιαιτέρως φυλαχθεῖσαν εἰς τοιαύτας περιπτώσεις. Ὁ εἰσερχόμενος ἐβλεπε κατέναντι αὐτοῦ παστάδα, ἐν ᾗ ἦτον ὁ θρόνος. Ἡ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου ἐπληροῦτο διὰ Γενικῶν

Ὁ ΤΕΥΦΙΚ πατᾶς Ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

χης, ὀλίγην εἶχε συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου. Ὁ Ἐπίσημος Μηνότιωρ ἤρκει νὰ ἐκθέσῃ τὰ τῆς τελετῆς, οὐδὲ ἐχρειάζετο καὶ περισσώτερον. Μόνον εἰς 500 θὰ ἐπετρέπετο ἡ εἰσοδος, αἱ δὲ ἀρτίως γενόμεναι μεταρρυθμίσεις τοσούτον ἡῤῥξησαν τὸν ἀριθμὸν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν Αἰγύπτῳ, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ τόπος δι' ἀπλοῦν ἀστὸν ὅστις δὲν εἶχε οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῆς κυβερνή-

Προξένων ἐν στολῇ καὶ Εὐρωπαϊῶν ὑπαλλήλων ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἐκάθηντο οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν σωματείων τοῦ μουσουλμανικοῦ, χριστιανικοῦ καὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ—σχεδὸν πάντες ἀμερολήπτως κεκοσμημένοι διὰ τῶν παρασήμων τοῦ Ὁσμανιῆ ἢ τοῦ Μετζιτιῆ, καὶ ὅπισθεν αὐτῶν ἡ βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ οἱ ἰθαγενεῖς προὔχοντες. Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ δώματος ἦτο πορφυροῦν βῆμα, ἐξ οὗ τὸ

φιρμανίον ἔμελλε ν' ἀναγνώσθῃ. Θεωροῦντες διὰ πα-
ραθύρου ἀντικρύζοντος τὸν θρόνον εἶδομεν τὸν στρα-
τὸν παρατεταγμένον ἐπὶ πλατείας καὶ ἀκριβῶς κατὰ
τὴν 8 καὶ ἡμίσειαν ὁ αἰγυπτιακὸς ἐθνικὸς ὕμνος μᾶς
εἰδοποίησε περὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ Κεδίβου, συ-
νοδευομένου ὑπὸ τῶν περιγικήπων καὶ ὑπουργῶν. Τὴν
ὄψιν ἔχων καταπεπονημένην καὶ ὠχράν, ὁ Τεουφίκ πα-
σᾶς παρῆλθε ταχέως ἐπὶ τὸν θρόνον, καὶ ἀνέμεινεν ὁ-
θιος, τὴν ἀφίξιν τοῦ Τούρκου πρεσβευτοῦ ἐπὶ ἐν μα-
κρὸν τέταρτον ὥρας. Μετ' οὐ πολὺ ἡ πλατεία πληροῦ-
ται πολυαριθμῶν ἱππέων προφυλάκων, ἐν ποικιλω-
τάταις στολαῖς· τάγμα θωρακοφόρων, τὸ ὅποιον δ' ὑ-
φίστατο τὸν παραλληλισμὸν πρὸς τὸ γαλλικὸν ἱππι-
κόν· ἕτερον τάγμα ὠπλισμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πο-
δῶν δι' ἀλυσσοπλέκτου πανοπλίας· εἴτα ἱππεῖς προ-
φύλακες καὶ τέλος, τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ κράτους ὄ-
χημα, ὑπὸ ὀκτὼ ἐλαυνόμενον ἱππῶν, μετὰ ἡνιόχων ἐν
ἐρυθρᾷ στολῇ ἐξ οὗ κατέρχεται ὁ Ἀλῆ Βένης Φουάτ,
βραχὺς, μελανοπώγων Τούρκος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ
φιρμανίου, ὀλίγον τι αὐτοῦ ὑψηλοτέρου. Ὁ ἀντι-
βασιλεὺς διέρχεται τὴν αἶθουσαν καὶ τὸν συναντᾷ ἐπὶ
κεφαλῆς τῆς κλίμακος, φιλεῖ καὶ δέτει ἐπὶ τοῦ με-
τώπου του τὸ πελώριον ἔγγραφον τὸ παραδίδει εἰς
τὸν ἀρχιγραμματέα του, Ταλαάτ πασᾶν, ὅστις φέρει
τὸν αὐτὸν πρὸς αὐτὸ σεβασμὸν, καὶ τὸ φέρει εἰς τὸ
βῆμα εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου. Συγχρόνως ὁ Ἀντι-
βασιλεὺς ὁδηγεῖ τὸν Ἀλῆ Βένην Φουάτ εἰς τὰ δεξιὰ
τοῦ θρόνου, καὶ πάντων ἱσταμένων, ὁ Ταλαάτ πασᾶς
ἄρχεται τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐγγράφου, ἐν μέσῳ βρον-
τῶδων πυροβολισμῶν. Ὁ ἐντελεστέρος γνώστης τῆς
τουρκικῆς δ' ἀπηλλάττο τῆς υποχρεώσεως νὰ εἴπῃ
τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, διότι ἡ χαμηλὴ μονότονος
φωνὴ τοῦ γραμματέως ἐπνίγετο ἐν τῷ πατάγῳ τοῦ
χαιρετισμοῦ. Τοῦ φιρμανίου ἀναγνωσθέντος, πάλιν φι-
ληθέντος καὶ ἀνεκραύγασε εὐλογίαν εἰς τὸν Ἀλλάχ.
Οὕτως ἔληξεν ἡ τελετὴ δι' ἧς ἀνεκνήρυχθη ὁ Τεουφίκ ὁ
πρῶτος νόμιμος Κεδίβης τῆς Αἰγύπτου.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΝ ΔΥΤΟΥ ΠΟΠΠ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Εἰς ἐπτὰ κεφάλαια.

Ὑπὸ Φρεδερίκου Γερστάκερ.

Μετὰφρασις Μ. Α. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 17].

«Πολὺ καλὰ — ἀρκεῖ!» εἶπε μειδιῶν ὁ κυνηγός.
«Ἔλα, ἡτύχασε, Πόππου, — καλὲ μου σκύλε! — ἀρκεῖ!»
καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐφόρεσε τὴν πυριτοβολοθήκην καὶ
τὴν χλαῖνάν του, κατεβίβασε τὸ πυροβόλον ἐκ τῶν ἀρ-
πανίων, καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, συνοδευόμενος
ὑπὸ τοῦ κυνός.

«Στάσου, Πόππου!» εἶπε τώρα εἰς τὸν κύνα του,
ἐνῷ οὗτος ἀνακηδῶν προέβαινε πρὸς τὴν γνωστὴν διεύ-

θυνσιν καὶ ἐτριπόδιζεν ἐν πεποιθήσει. «Πρόσμεινε, Πόπ-
που· πρῶτον δ' αὖ κυττάξωμεν εἰς τὸ καπνιστήριον, διὰ
νὰ ἴδωμεν ἐὰν τὰ πάντα ᾔναι ἐν τάξει».

Ταῦτα εἰπὼν ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀποθήκην, μολὶς
τηροῦσαν ὄνομα οἰκίας, διότι δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ
εἰδὸς τι ἐπισκηνώματος, ἐκ πάλων κεχωσμένων ἐντὸς
τῆς γῆς πλησίον ἀλλήλων, ὅπερ ὁροφὴ ἐκ πυκνῶν
φλοιῶν ἐπροστάτευε κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς,
ἐνῷ ἔως ἐξήκοντα ζεύγη ἐλαφοκεράτων ἐμπεπηγμένων
ἐπ' αὐτῆς, συνεκράτουν τὰ μεμονωμένα τεμάχια τῶν
φλοιῶν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξολισθαίνωσι. Χαμηλὴ θύρα, στε-
ρεῶς κεκλεισμένη διὰ ξυλίνου σώματος ἀπετέλει τὴν
εἴσοδον, τὸ δὲ ἐνδότερον ἦτο ἡ ἀποθήκη τοῦ φιλοπό-
νου κυνηγοῦ. Πολλὰ τεταριχευμένα τεμάχια ἄρκτου,
μία σειρὰ καπνιστῶν ἐλαφομηρῶν, καὶ δύο ἄσκοι πε-
πληρωμένοι μέλιτος, ἀπετέλουν τὰ κυριώτερα ἐφόδιά
του· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐδάφους ὑπῆρχον πολλαὶ ῥίζαι κομ-
μιοφόρων δένδρων ἐσκαμμέναι καὶ πεπληρωμέναι ἀ-
ραβοσίτου καὶ ἄλατος, καὶ ἐπὶ τινων πάλων ξηραὶ
κολοκύνθαι κρεμασμέναι, αἰτινὲς εἰσι τὰ ὠραιότερα
λαχανικὰ τῶν Δυτικῶν Μερῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Στέφανος, διότι τοιοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ κυ-
νηγοῦ, ἔμελλεν ᾄδῃ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, μετὰ εὐχά-
ριστον βλέμμα εἰς τὸ ἐσώτερον, ὅτε αἰφνης παρετήρη-
σε σειρὰν ἐλαφομηρῶν παστῶν, καὶ τότε κλίνας εἰς
ἐνα τῶν πασσάλων ἤρχισε νὰ μετρᾷ ἐν σπουδῇ τὰς
ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐγκοπὰς.

Μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἐπτὰ, ὀκτὼ,
ἐννέα — καλὰ, — καὶ ἀπὸ μέσα», ἐξηκολούθησεν ἐγει-
ρόμενος πάλιν — «Ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ,
ἐπτὰ, ὀκτὼ — γυ!» εἶπε καὶ ἐθεώρει σκεπτικῶς τὴν
κενὴν θέσιν, ὅπου τὸ ἔννατον καπνιστὸν τεμάχιον ἐ-
κρέματο· «ἀλλ' αὐτὸ εἶναι παράδοξον, Πόππου! Δὲν
γνωρίζει ὁ Πόππου τί ἔγεινε ὁ ἔννατος ἐλαφομηρὸς;

Ὁ Πόππου ἐπανελθὼν πάλιν παρὰ τῷ κυρίῳ του,
ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν· διότι ἦτο ἐντε-
λὼς ἀπησχολημένος θεωρῶν κρανίον ἄρκτου ὑπὸ τοῦ
ἡλίου λευκανθέν.

«Χυ! Εἶναι παράδοξον», ἐψιθύρισε ὁ Στέφανος με-
ταξὺ τῶν ὀδόντων· αὐδὲν σημειὸν ψυχῆς ζώσης, πλὴν
ἐμοῦ καὶ τοῦ Πόππου, καὶ ὅμως τὸ χειρομὲρι ἐπέταξε!
Μήπως ἔκαμα λάθος εἰς τὸ μέτρημα; ἀλλ' εἶναι τώρα
τρίτη φορὰ, ὅπου μοῦ λείπει ἅτι τι. Πόππου, Πόππου,
πρέπει νὰ καταβάλλῃς περισσοτέραν προσοχήν», ἐξη-
κολούθησε στραφείς πρὸς τὸν κύνα· δὲν δ' αὖ τὸ ὑποφέ-
ρω πλέον. Ἐὰν μοῦ λείψῃ τίποτε πλέον, δ' αὖ βάλω τὸ
κρεβάτι σου εἰς τὸ καπνιστήριον».

Ὁ Πόππου ἔρριψε δειλὸν βλέμμα πρὸς τὸν κύριόν
του, ἔπειτα πηδῆσας, ἐνῷ οὗτος ἔκλειε τὴν θύραν,
καὶ ἔφερε τὸ πυροβόλον εἰς τὸν ὦμον, προεπορεύετο
φαιδρῶς κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπὸν, πρὸς ἀνεύρεσιν
τῶν ἰχνῶν τῆς ἄρκτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. — Η ΘΥΡΑ.

Ἀφοῦ ὁ Πόππου, ἀφῆκε ὀπίσω τὴν οἰκίαν, ἤρξατο
σεῖων τὴν οὐρὰν φοβερώς· ἦτο περίφημος ἀνιχνευτικὸς